

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

REPUBLIKA HRVAT
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBL
Z A G R E B
Frankopanska 1

Prijemu: 23. 08. 2024., 08:45 h

Mat. broj predmeta:	Ustrojstvena jedinica	
034-03/23-01/22	376-08/18	
Mat. broj:	Priloz:	Vrijednost:
437-24-04	0	

d4010042

oj: UsII-225/2023-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Jelene Rajić, članica vijeća, te sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Županijske uprave za ceste Sisačko-moslavačke županije, Sisak, Antuna Cuvaja 16, OIB:85381404224, kojeg zastupa opunomoćenik

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, OIB:87950783661, uz sudjelovanje zainteresirane osobe

koju zastupa svaki odvjetnik pojedinačno iz

radi dopunskog rješenja u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj dana 16. srpnja 2024.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/251, URBROJ: 376-05-3-23-42 od 24. listopada 2023.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da u roku 60 dana od dana dostave ove presude zainteresiranoj osobi nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 1.250,00 €.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbija se zahtjev tužitelja za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344-03/16-11/251, URBROJ: 376-10-19-27 od 14. ožujka 2019. (dalje u tekstu: rješenje/2019.), a kojom točkom je zainteresiranoj osobi određeno u ostavljenom roku napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz tog rješenja te da obračun dostavi tuženiku i tužitelju.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja ustao s tužbom kojom zakonitost istog pobija zbog bitnih povreda odredaba upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbenim

razlozima, navodi kako je nesporno da je tuženik u upravnom postupku utvrdio točan iznos naknade za pravo puta u iznosu od 1.883.185,51 kn, te donio i rješenje o izvršenju, ali naveden iznos nije naveo u rješenju/2019. Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je tužiteljev zahtjev odbijen pozivom na zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda od 17. rujna 2019., broj: 6 Su-497/19-3 (dalje u tekstu: pravno shvaćanje VUS-a), u kojem se navodi da se u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja. U navedenom pravnom shvaćanju VUS-a, međutim, nigdje nije navedeno da tuženik ne bi mogao naknadno donijeti i dopunsko rješenje ako "osnovnim" rješenjem nije riješio sva pitanja koja su bila predmet postupka. Mišljenja je da pitanje točnog iznosa naknade svakako predstavlja pitanje koje nije riješeno osnovnim rješenjem/2019., zbog čega je nejasno zašto tuženik ne bi mogao donijeti i dopunsko rješenje u vezi točnog iznosa naknade. Naime, tužitelj drži da u ovoj upravnoj stvari tuženik osnovnim rješenjem/2019. nije riješio sva pitanja jer je ostalo neriješeno pitanje točnog novčanog iznosa godišnje naknade za pravo puta, a koji iznos je tuženik propustio navesti u tom rješenju, iako ga je točno utvrdio u upravnom postupku. Pritom napominje da je iznos obračuna godišnje naknade za pravo puta (1.883.185,51 kn) pravomoćno utvrđen i određen pravomoćnim rješenjem o izvršenju, KLASA: UP/I-344-03/16-11/251, URBROJ: 376-10-19-33 od 29. ožujka 2019. Nastavno tužitelj upire na odredbe članka 134. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj 47/09. i 110/21. – dalje u tekstu: ZUP) i članak 29. stavak 1. Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj 112/12., 25/13., 93/14., 65/16., 73/17., 131/20. i 114/22.), a kojim odredbama su regulirani postupci administrativnog izvršenja/ovrhe, nakon čega zaključuje da u konkretnom slučaju dolazi do pravnog paradoksa da isto rješenje jest izvršna isprava u okviru upravnog postupka u kojem je doneseno, ali istovremeno nije izvršna (ovršna) isprava u okviru ovršnog postupka koji slijedi nakon upravnog, a što posljedično predstavlja eklatantan primjer ugrožavanja pravne sigurnosti i vladavine prava. Tužitelj se ujedno poziva i na presudu Visokog upravnog suda, poslovni broj: Usž-4213/22-7 od 5. travnja 2023., donesenu u sličnoj pravnoj situaciji u kojoj nadležno tijelo nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, a koji se postupak (dopunsko rješenje) konkretno odnosio na iznos zateznih kamata. U ovom postupku iznos naknade uopće nije utvrđen – naveden u izreci rješenja/2019., što, sukladno zauzetom stavu u navedenoj presudi, svakako predstavlja pravni temelj za donošenje dopunskog rješenja kojim će se utvrditi točan iznos godišnje naknade za pravo puta. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti rješenje tuženika i dopuniti rješenje/2019., uz naknadu troškova ovog spora u iskazanom iznosu.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. U očitovanju, u bitnom, ističe da je novčani iznos naknade za pravo puta u rješenju/2019. određen putem parametara te je isti nesporan među strankama. Stoga drži da je tužitelj, zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, u stvari tražio drukčiji način utvrđivanja naknade za pravo puta u odnosu na već riješeno rješenjem/2019., iako odredba članka 100. stavka 2. ZUP-a isključuje pravo javnopravnog tijela naknadno donositi dopunsko rješenje kojim bi se na drukčiji način riješila ista stvar, a što proizlazi i iz pravnog shvaćanja VUS-a. S obzirom na sve navedeno, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, navodi da je pobijano rješenje pravilno, zakonito i valjano obrazloženo, a razlozi na koje se tužitelj poziva neosnovani i protivni pravnom stajalištu Visokog upravnog suda. U opširnom očitovanju, u bitnom, ističe da u konkretnom slučaju nisu ostvareni uvjeti iz članka 100. stavka 2. ZUP-a za donošenje dopunskog rješenja, jer ne postoji niti jedno otvoreno ili sporno pitanje o kojem tuženik u svom rješenju nije odlučio. Naime, osnovnim rješenjem tužitelju je utvrđeno pravo na godišnju naknadu za pravo puta za korištenje javnih cesta, kao i njezina visina koja je određena uz primjenu obračuna i parametara utvrđenih u točki I., II. i III. tog rješenja, a ovlast za ovakvo određivanje visine naknade proizlazi iz pravnog shvaćanja VUS-a, što dokazuje da je to pitanje već bilo predmetom provedenog postupka te da je isto razriješeno na način da je nadležno tijelo odredilo parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a zainteresirana osoba izradila njezin izračun. S obzirom na navedeno, sudska praksa na koju se tužitelj neosnovano poziva (djelomično rješenje tuženika od 23. siječnja 2018. i presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-4213/22 od 5. travnja 2023.) nije primjenjiva u ovom slučaju niti podržava zahtjev i tvrdnje tužitelja, već naprotiv u cijelosti potvrđuje tvrdnje zainteresirane osobe kako u ovoj upravnoj stvari nisu ispunjeni uvjeti za primjenu članka 100. stavka 2. ZUP-a i donošenje dopunskog rješenja. Nastavno zainteresirana osoba s tim u vezi daje detaljnije obrazloženje, zaključujući da navedena sudska praksa, u kojoj nadležna tijela nisu odlučila o svim spornim pitanjima, nikako ne može biti primjenjiva u ovoj pravnoj situaciji, jer je u konkretnom slučaju tuženik riješio sva sporna pitanja. Dodaje da je tužitelj kontradiktoran i vlastitom zahtjevu za izdavanjem dopunskog rješenja, jer je proturječno i protivno pravnoj logici da osnovnim rješenjem nisu riješena sva pitanja (pitanje visine naknade za pravo puta), iako sam tužitelj tvrdi da je navedeni iznos godišnje naknade za pravo puta koji proizlazi iz pravomoćno okončanog postupka nesporan, a potom istovremeno traži da se taj iznos navede u dopunskom rješenju kao nova činjenica koju je tek potrebno utvrditi. Dodatno se zainteresirana osoba referira na odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o cestama ("Narodne novine", broj 144/21.), te na ugovor o služnosti kao zapreku za donošenje dopunskog rješenja, a što obrazlaže iscrpnim razlozima, nakon čega zaključuje da ovdje i po toj osnovi nema mjesta donošenju dopunskog rješenja. Slijedom svega navedenog, zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu odbaciti odnosno odbiti tužbu kao neosnovanu, uz naknadu iskazanog troška za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV, u ukupnom iznosu od 1.250,00 €.

5. Sukladno odredbi članka 6. ranije važećeg Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 29/17. i 110/21.), koja odredba je sadržajno istovjetna članku 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 36/24. – dalje u tekstu: ZUS), a koji se nastavno u postupku primjenjuje temeljem ovlaštenja iz članka 169. ZUS-a, odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, koji se na isti nije posebno očitovao.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, Sud je razmotrio sva pravna i činjenična pitanja, kao i dokaze na kojima je zasnovana pobijana odluka, nakon čega je ocijenio da tuženik pobijanom odlukom nije povrijedio zakon na štetu tužitelja.

8. Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljeve tužbe te očitovanja tuženika i zainteresirane osobe, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u

tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom odredbe članka 100. stavka 2. ZUP-a, osnovano zaključio da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za donošenje dopunskog rješenja, jer je o svim pitanjima, pa tako i pitanju iznosa godišnje naknade za pravo puta, odlučeno rješenjem/2019. na način da su tim rješenjem (točkom V. izreke) određeni parametri temeljem kojih je zainteresirana osoba bila obvezna napraviti obračun godišnje naknade, što je i učinila.

9. Navedeno proizlazi i iz tužbenih navoda u kojima tužitelj potvrđuje da je iznos godišnje naknade za pravo puta određen pravomoćnim rješenjem o izvršenju (1.883.185,31 kn), nakon čega zaključuje da pitanje točnog iznosa naknade nije riješeno osnovnim rješenjem/2019. isključivo iz razloga jer taj iznos nije naveden u izreci tog rješenja.

10. Takvo tumačenje, međutim, nije pravilno i nema temelja u odredbi članka 100. stavka 2. ZUP-a, prema kojoj, ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se, na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti, donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

10.1. Dakle, dopunsko rješenje je samo ono kojim se rješavaju neraspravljena pitanja te se, posljedično, ne može smatrati dopunskim rješenjem kakvo ima u vidu članak 100. stavak 2. ZUP-a, ono rješenje kojim se samo upotpunjavaju/mijenjaju razlozi već donesenog rješenja kojim je odlučeno o svim pitanjima koja su bila predmet postupka. Ne može se, naime, dozvoliti nalaganje izvjesne činidbe kroz postupak dopunskog rješenja kojim se u stvari na određeni način mijenja pravomoćno raspravljena stvar.

11. Slijedom izloženog, i po ocjeni ovoga Suda, novčani iznos godišnje naknade za pravo puta određen je točkom V. izreke rješenja/2019., i to navođenjem parametara po kojima se isti ima obračunati, a što ukazuje da tužitelj svojim zahtjevom u stvari traži drukčiji način utvrđivanja osnovnim rješenjem već određene naknade za pravo puta, o čemu se ne može odlučivati dopunskim rješenjem u smislu članka 100. stavka 2. ZUP-a, kako to osnovano navode i tuženik i zainteresirana osoba u svojim očitovanjima.

12. Nije pravno odlučno ni pozivanje tužitelja na ovosudnu praksu izraženu u presudi, poslovni broj: Usž-4213/22-7 od 5. travnja 2023., jer se ovdje ne radi o sličnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, na koju okolnost se relevantnim razlozima osvrnula i zainteresirana osoba u odgovoru na tužbene navode tužitelja.

13. Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo obrazložene razloge, sukladno članku 98. stavku 5. ZUP-a, to ovaj Sud nije našao osnove rješenje tuženika ocijeniti nezakonitim. Ovo tim više što tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je to rješenje utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog i postupovnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

14. Na kraju, Sud nalazi neosnovanim i zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora, jer, prema odredbi članka 147. stavka 1. ZUS-a, stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora pa, kako je tužitelj izgubio predmetni upravni spor jer je njegov tužbeni zahtjev odbijen, to je valjalo odbiti i njegov zahtjev za naknadu traženih troškova. S obzirom na postignuti uspjeh u sporu, a temeljem članka 144. stavka 1., stavka 2. i stavka 3. ZUS-a, zainteresiranoj osobi je valjalo

priznati troškove zastupanja po odvjetniku, i to za sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV, u ukupnom iznosu od 1.250,00 €, sukladno Tbr. 27. stavak 1. alineja 2., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23.).

15. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 116. stavka 1. i članka 148. stavka 4. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 16. srpnja 2024.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić

Dokument je elektronički potpisan:

Evelina Čolović
Tomić

Vrijeme potpisivanja.

20-08-2024

18:20:48

DN
C=HR
O=VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=80C1156415448522D3133361133333630303638
OU=Signatura
S=Čolović Tomić
G=Evelina
CN=Evelina Čolović Tomić